

Květy pro Hyacintha

Connor Gordon

Říkonín2024

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,

Říkonín 22, Brno - venkov

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako celkově 60. a 1. elektronickou publikaci

v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Connor Gordon

Obálka a grafika © Connor Gordon

Redakce a korektura: Michaela Labáková

Konečná kontrola a úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis

ISBN:

978-80-53031-40-0 PDF

978-80-53031-39-4 mobi

978-80-53031-38-7 epub

Anotace

Větší ego než Apollón, bůh slunce, nemá ani jedna bytost či člověk. Koho by napadlo, že existuje něco, co by dokázalo změnit jeho chování. Až do dne narození spartského prince...

To ale bůh slunce ještě nevěděl, jakou budoucnost mu sudičky spletly a jakou tragédií má život mladého prince skončit. Osudu se však nikdo nevyhne, jeho nitky jsou různobarevné a propletené, a tak se Apollón rozhodl sesbírat vše, co spolu prožili, a celý příběh sepsat. A ten příběh nyní držíte v rukou.

Kapitola 1

Ten den, kdy jsem najisto věděl, že ho miluji, přšlo – stejně jako teď, v den, kdy jsem se rozhodl, že svůj smutek vtisknu do tmavého papíru.

Nikdy jsem si nemyslel, že budu jako lidé... Že uvěřím tomu, co říkají:

„Když už nevíš, kam bys svůj stesk dal, sepiš ho. Svěř se papíru.“ Byl to vlastně nápad mé sestry.

A proto to píši, sedím u okna s výhledem na ty bílé a šedé oblaky obklopující celý Olymp, zatímco moje myšlenky stále běhají k němu, k tomu dni, kdy se to stalo. K tomu dni, kdy jeho oči spočinuly na mé tváři. Ty velké modré oči s náznakem fialového odstínu. Kdy mu po tváři stékala krev, na ramena, až na tógu, kterou měl na sobě.

Až se k vám tyhle texty dostanou, asi si řeknete: „Ale to není možné, bohové v lidech mají jen lehké zalíbení, zplodí potomka a nechají je na pokoji.“ Ale to není pravda, i když v očích mého otce nejspíš ano. Koneckonců to byl on, kdo se proměnil na zlatý déšť, aby upoutal pozornost.

Ale já nic takového neudělal, alespoň u něj ne. Nepotřeboval jsem to dělat, nechtěl jsem. Toužil jsem po jeho pozornosti, aniž bych používal jakoukoli magii. Zamiloval jsem se do něj ve

chvíli, kdy jsem ho poprvé uviděl, i když tenkrát jsem to nevěděl.

Asi jste stále zmatení. Kdo by nebyl, kdybych se ke svému textu dostal, asi bych byl také. A nebo se jen divíte, jak jste se k této knize dostali, ale když už ji máte, věřím, že si můj příběh přečtete až do úplného konce. Sám stále nedokážu pobrat, co se stalo, nedokážu pochopit, že už tu není.

Když teď tato slova píšu, i přes slzy musím hledět na jeho zlatou urnu... a na květiny, které teď zdobí okno. Květiny, co nesou jeho jméno. A ponесou ho navždy. Jen aby všichni věděli, kdo byl Hyacinthus. Nejkrásnější z mužů, a byl můj, jen můj... až do toho osudného dne.

Cesta mezi olivovníky byla sypaná pískem. Rozpalovalo ho slunce, jedna ze sil pocházejících přímo ode mě. Jenže ten den, kdy jsem čirou náhodou zamířil do zahrad, jsem slunce řídil jinak.

Nikdy nebylo těžké použít své síly, abych mohl svou podstatu posunout i jinam. Slunce svítilo a letělo po obloze, zatímco já se procházel po královských zahradách krále Amyclese.

Když se narodí obzvlášť krásné dítě, rozkřikne se to všude. Není jediný tvor, co by o něm nevěděl, jediný bůh, který by to dítě nechtěl vidět (Není náhodou hezčí než já?!), nikdo by si

takovou událost nenechal ujít. Nikdo z dvanácti Olympanů – alespoň tak se to o takových oslavách říkalo, ve skutečnosti tam bylo Olympanů jen pár, zato tam přišlo dost menších bůžků.

Nebylo divu, že se na jeho narození sál naplnil smrtelníky i nesmrtelnými. Viděl jsem svou sestru. Artemis se opírala o jeden ze sloupů a hleděla na dívky, které by si mohla přidat do své družiny. Už jsem ji dlouho neviděl. Naposledy byla kdesi v horách a šla po stopách nestvůry, o které jsem nic nevěděl a ani vědět nechtěl. Nikdy jsem se moc nestaral o to, co sestra dělala. Zajímalo jsem se jen o sebe.

Zahlédl jsem i Aphrodite, nejhezčí bohyni. Možná bych to řekl upřímně, kdybych neznal její namyšlenou, nepříjemnou povahu. Nejspíš zde byla právě proto, aby mohla říct, zda je ten narozený mladík hezčí než ona nebo zda hezčí bude, i když by beztak nejspíš nikdo neřekl, že ano. Její krása se vyrovnala jen smrti. Thanatose jsem potkal pouze jednou. Nijak mne nelákalo trávit čas se smrtí.

Nikdy mě nepozval na šálek nektaru, nejspíš to pro něj bylo moc přízemní nebo moc mimo jeho komfortní zónu, která zahrnovala pach mrtvých těl.

Zbytek bohů se tu potuloval, někteří byli viditelní, v přestrojení, jiní si udržovali svou božskou podobu a zůstávali očím smrtelníků skryti. Já sám jsem tam stál a na sobě měl

prostou bílou tógu se zlatým opaskem. Delší zlatavé vlasy jsem měl upravené tak, aby bylo vidět, že nejsem nějaký prostáček, co šel zrovna kolem (ve skutečnosti jsem byl jen bůh, co šel zrovna kolem), ale to jsem ani nemusel, pouštěli sem jen lidi z vyšších vrstev.

Kolébka, vedle které seděla Diomédé, matka dítěte, byla vystlaná ovčí vlnou, aby měl malý princ pohodlí. Královna se na všechny vřele usmívala, zatímco jí nosili dary a oslavovali narození prince Sparty.

Těch pár nižších bohů, co tu oxidovali, se pletli mezi smrtelníky, jako kdyby přišli s jejich družinami, jako kdyby si je ti princové z vedlejších království pamatovali – ano, nejspíš jim bohové ty vzpomínky vtiskli do mysli.

Pomalů jsem postupoval ke kolébce, nad kterou se teď skláněla šedooká dáma v dlouhých zlatavých šatech, jež se zaleskly při každém pohybu. Vlasy měla sčesané do složitého účesu, několik vlnitých pramenů jí lemovalo obličej. Bylo zvláštní ji vidět bez výzbroje – už když se narodila, to vyskočila Diovi z hlavy, stála tam v plné zbroji a s přísným výrazem ve tváři. Teď její tvář zdobil strojený úsměv, když pozorovala novorozeně v kolébce.

Pohledem utkvěla na královně, která na ni hleděla bez náznaku obav. Věděla, že právě porodila syna, kterého musí uznat i bohové, ačkoli nevěděla, že před ní právě stojí Athéna.

Bohyně jí pokývla a odešla do zadní části sálu, kde bylo na stolech rozestavěné jídlo.

Lidské jídlo pro bohy nebylo tak cenné jako to, co se jedlo na Olympu, ale Athéna nevypadala, že by jí to nějak vadilo. Vzala si kuličky hroznů a pomalu si je vkládala do úst.

Takže nejspíš uznala, že až princ vyrostе, bude opravdu pěkný, i když ona to nemohla vědět. Nebyla s budoucností spjatá tak silně. Ne tak jako bůh proroctví, já. Chvilí jsem opravdu uvažoval, zda budu chtít vidět budoucí podobu toho chlapce, co se rozvaloval ve zlatavé kolébce, než mi došlo, že chci. Chtěl jsem vědět, jak bude mladý princ vypadat. Jestli bude opravdu tak pěkný, že předčí i některé bohy.

Žádní bohové, ani moje sestra, to nedokázali určit. Snad pouze sudičky, které věděly všechno, sotva se osoba objevila na světě. Jen já si dokázal přivolat jeho budoucí podobu. Abych to vysvětlil, přivolat si budoucí podobu novorozeněte nebylo nic těžkého. Koneckonců tu už dítě bylo, a pokud mu bylo souzeno zestárnout, mohl jsem jeho budoucí podobu vidět. Kromě samotné podoby jsem ale do budoucnosti nahlédnout nemohl, tam moje moc nespadala. Věděl jsem jen to, co vyšlo z úst či listů Orákul. Ta proroctví, která se vznesla do vzduchu a byla vypuštěna, aby je písaři sepsali a čekali, až se vyplní. Ať už byla malá, nebo velká. A každé proroctví bylo vysloveno v hádankách. Takže jeho význam nebyl nikdy úplně jasný, dokud

se nevyplnilo. Teprve tehdy vše zapadlo do sebe.

Pomalu jsem nakráčel ke kolébce. Mírně jsem se uklonil před královnou tak, jak se patří, a pak se podíval na to malé nemluvně. Novorozený chlapec otevřel oči a pohlédl na mě. Byl to první pohled, který mi věnoval, první pohled, který se do mě zabodl jako oštěp při Trojské válce, jež se měla odehrávat až po jeho smrti. Cítil jsem, jak mé tělo pod nápořem pohledu toho malého nemluvněte slábne. Oči měl modré, ale ten odstín jsem ještě nikdy neviděl – přecházely z modré do fialové. Chlapec zamrkal a stále mě pozoroval. Na chvíli jsem skoro zapomněl, co jsem to chtěl udělat, než mi začal znovu pracovat mozek. Vidět ho, ano. Přiměl jsem se znovu zahledět do očí té zvláštní barvy a vyvolal jsem ve své mysli pohled do budoucnosti.

Najednou se přede mnou neválelo novorozeně. Stál tam muž, chlapec s modrofialovýma očima a kudrnatými hnědými vlasy, které spadaly na jeho ramena. Stál v bílé tunice a jeho tvář zářila radostí. Měl ji ostře řezanou, a zároveň tak jemnou. Byl jedním slovem nádherný. Doteď jsem si myslel, že z mužů všechnu krásu získal Thanatos, ale teď jsem věděl, že to není pravda. Z tohotole hochy vyroste ten nejhezčí muž, jakého kdy svět uvidí, hezčí než Narcis, hezčí než Ganymédes, když byl ještě člověk.

I když to tak nemuselo být (ale bylo, protože jsem to řekl),

v mých očích byl ten nejhezčí muž, jaký kdy bude chodil po Řecké půdě.

Oddálil jsem se od kolébky a pohlédl na královnu Diomédé. S očekáváním na mě hleděla. Usmál jsem se.

„Je velmi krásný, má paní, jsem si jistý, že je váš choť potěšen. Jsem přesvědčený, že svou krásou předčí některé bohy.“

Královna se zatvářila napůl vyplašeně a napůl dojatě. Jistě, když někdo tohle řekne, tak božstvo urazí, ale já patřil k dvanácti hlavním Olympanům, mohl jsem si tedy urážet, koho jsem chtěl (Doufám, že se to nedostane k otci!). A právě teď jsem to potřeboval říct, když jsem stále měl v očích podobu jeho starší verze.

Teprve když jsem od kolébky odcházel, došlo mi, že tu král nebyl. Nejspíš měl na starosti jiné věci, ačkoli to bylo zvláštní. Proto zaúkoloval svou ženu, přestože ženy neměly tolik práv co muži, ať už byly manželky vládců, nebo ne.

Vydal jsem se ke stolu, ale ani jsem k němu nedošel a s někým jsem se srazil. Sotva jsem zvedl hlavu, poznal jsem ho. I když na sebe bral podobu člověka, pořád měl ty rozlítané světlé vlasy trčící do všech stran jako havraní peří. Oči temně šedé jako bouřkové mraky. Byl to on, bůh, který mi měl jednou zničit budoucnost s Hyacinthem. Bůh západního větru, vítr sám. „Zephyre,“ pokynul jsem hlavou. Tou dobou mezi námi ještě

žádné neshody nebyly. Proč by také měly? „Vládce Apollóne,“ pronesl bez známky sebemenší úcty. Nijak se mě to nedotklo, proč bych se měl pozastavovat nad malicherností jednoho z menších bůžků? Takoví jako on mi nesahali ani po kotníky.

Obešli jsme se a on zamířil ke kolébce, zatímco já ke stolu. Athéna tam stále uzobávala kuličky hroznů. Byla krásná jako vždy, bohyně, která ctíla moudrost nad vším. Když mě spatřila, po tváři jí přejel úšklebek. Postavil jsem se vedle stolu a neřekl nic, neměl jsem na ni náladu, ostatně nejen na ni. V hlavě jsem měl obraz Hyacintha. V tu chvíli mě ještě vůbec nenapadlo, proč ho mám plnou hlavu.

„Proč ses zrovna ty přišel podívat?“ Zeptala se mě ale bohyně. Zvedl jsem k ní tvář, prohledávala mě šedivýma očima, bodala do mých modrých. Jako by se snažila ve mně najít nějaký náznak nevole. „Byl jsem zvědavý, kdo by nechtěl vidět dítě, které má být tak hezké?“ Vzal jsem si pohár s červeným vínem, jiné tu rozlévané nebylo, abych během konverzace mohl něco upíjet.

„Ale moc krásy tedy nepobral,“ zamumlala Athéna a očima na chvíli zabloudila ke kolébce. Chtěl jsem otevřít pusu a oznámit jí, ať sklapne, že tomu nerozumí. Že ten chlapec bude daleko hezčí než ona, ale moudře jsem ta slova spolkl.

„Je ještě malý,“ pronesl jsem místo toho.

Tou dobou jsem ještě nic nevěděl, netušil jsem, jak pod jeho

pohledem zjihnu, jak bude šeptat mé jméno mezi polibky, kolikrát se k mým uším donese zvonivý zvuk jeho hlasu a slova, jak moc mě miluje. A netušil jsem, jaký bude jeho poslední pohled, až ho budu držet v náručí...

Na to Athéna neřekla nic. Jen upila ze své číše.

Po očku jsem si však všiml, jak k nám došla má sestra. Artemis v rukou měla také pohár. Vlasy měla temně hnědé a zdobené několika sponami. Zahleděla se na nás tmavýma očima, ze kterých ale i tak byl vidět jas měsíce. Nejspíš jí lidská podoba zabraňovala mít vlasy bílé, aby na sebe tak moc neupozorňovala, proto to vše bylo v jejích očích. Vždy se říkalo, že oči řeknou nejvíc. Pohlédla na mě, jako by věděla, že jsem si vyvolal jeho starší podobu, ale nekomentovala to. Ne v tu chvíli. Místo toho se podívala na Athénu.

„Potkala jsem Poseidóna,“ promluvila a já zahlédl, jak Athéna nakrčila ret v neskrývané nechuti. Mezi nimi od vzniku Athén panovala čirá nenávisť, a pokud to šlo, vyhýbali se sobě.

„Narodil se princ, je logické, že se sem přišel podívat,“ pronesl jsem. Už takto tu bylo Olympanů až moc.

Na chvíli jsem se znovu podíval ke kolébce, kde Zephyros právě promlouval s královnou. Něco ve mně se hnulo, něco, čemu jsem nerozuměl.

„Apollóne,“ promluvila ke mně sestra a já odtrhl oči od jeho zad, abych se mohl podívat na ni. „Zrovna jsme říkaly, jestli, až

vyroste, předčí svou krásou Ganyméda. Co si myslíš?“

Nejradši bych jim řekl, že tohle je konverzace, u které mne vůbec nepřekvapuje, že ji řeší ženy. Jenže mi hlavou znovu probleskl jeho obrázek, toho usmívajícího se bruneta s pletí jako olivové dřevo.

Ganymédés byl svou krásou tak pověstný, že ho Zeus učinil nesmrtelným a následně svým číšníkem na Olympu, jen aby se na něj mohl dívat. I on měl zalíbení v mužích, jen ne tak očividné, nepřipouštěl si to tolik jako já.

Měl jsem muže rád. Tedy, měl jsem rád samozřejmě i ženy, nebylo nijak zvláštní, že tu chlapci měli za milence jiné chlapce, i když později si vyhledali ženu, aby mohli založit rodinu. Mně by nevadilo strávit celé božství s mužem, ne kdybych toho muže miloval. Dokázal jsem si to představit stejně jako s ženou.

Ganymédés mě zprvu rozčiloval, protože ho Zeus používal jen pro své účely, aby chodil a roznášel nápoje, postupem času ale dovolil i nám ostatním využívat jeho služby. Olympané se potom mezi sebou dohadovali, jestli naleznou hezčího člověka, než byl on. Nikdo nedokázal pochopit, že pro každého je hezký někdo jiný.

„Co já vím,“ pronesl jsem prostě, neměl jsem náladu to s nimi řešit. Byl jsem jediný, kdo viděl, jak bude ten mladý princ vypadat – snad kromě sudiček. Věděl jsem, že by svou krásou předčil kohokoliv, ale nehodlal jsem se s nimi o ten obrázek

dělit. Upřímně jsem nechápal, kde se to ve mně vzalo.

Hodokvas pokračoval až do večera, lidé se veselili a radovali. Na malého Hyacintha jsem se šel podívat ještě několikrát, abych si připomněl jeho starší obrázek.

K večeru se objevil král Sparty a rozhlédl se po všech. Uzavíral hostinu, začal se se všemi loučit, na všechny byl velmi milý a jen pokyvoval hlavou během toho, co jeho hosti odcházeli. Očividně si na dobrém chování zakládal.

Šel jsem společně se svou sestrou opět olivovými sady až k moři, jehož vlny se pomalu a líně valily po břehu. „Viděl jsi ho,“ řekla najednou a já se na ni překvapeně a zároveň zmateně podíval. "Co tím myslíš?" otázal jsem se s lehčí obavou v hlase. Tak nějak jsem doufal, že neřekne to, co se chystala říct.

„Nahlédl jsi do budoucího vzhledu toho chlapce.“

Mlčel jsem a hleděl na moře.

„Proč?“ zeptala se. Měla k tomu moc dobrý důvod. Sám jsem nevěděl, co mě na tom tak moc lákalo. Vždy, když jsme se byli podívat na narození nějakého prince či princezny, bylo mi jedno, jak bude vypadat starší. Chtěl jsem vypadnout, co nejdříve to šlo, a často jsem byl od Artemis přemlouván, abych tam vůbec šel.

„Zaslechl jsem, že je to prý nejhezčí dítě, co se narodilo. Chtěl jsem vidět, jak se jeho krása vyvine, až bude starší.“ pověděl jsem a byla to zčásti pravda. Artemis se na mě zamračila. Nakonec se však její pohled znovu upnul na moře.

„Tak? Jak se vyvine?“ zeptala se, jako by se k tomu dotazu nutila.

Myšlenkami mi znovu proběhl jeho obrázek, ty kudrnaté hnědé vlasy, modrofialové oči, vytáhlá postava.

„Myslím, že rozhodně bude hezčí než Ganyvédés.“ promluvil jsem nakonec do ticha, které rušilo akorát šumění moře. A já byl rozhodnutý Hyacintha nenechat proklouznout mezi prsty, byl jsem rozhodnutý si ho nechat pro sebe.

Poháněn myšlenkou na jeho sedmnáctiletou tvář jsem se odebral zpět na Olymp.

Kapitola 2

Když jsem stál před branami paláce, vítr mi ševalil ve zlatých vlasech. Kolem chodili lidé v dlouhých tógách a sledovali mě, jak tam tak stojím a koukám na bránu, čekajíc, až se otevře. Slyšel jsem, jak několik z nich zašeptalo: „Ten kluk je určitě dítě Bohů.“

Kdyby tak věděli, že mají pravdu. Že to devítileté dítě je ve skutečnosti Bůh slunce, ke kterému se modlili a prosili ho, aby jejich město ušetřil před nemocemi.

Brána se otevřela a já tak mohl vejít dovnitř. Mířil jsem rovnou do přijímacího sálu.

Hned, jak jsem tam vešel, pohled mi padl na trůn, kde seděl sám král. Amycles se na mou osobu podíval. Dal jsem si záležet na svém vzhledu (ostatně jako vždy) tak, aby ho okouzlil a on se nemohl z dohody neexistujícího krále vyvléknout. Prohlížel si moje dětské tělo se zájmem. Nebyl jsem nijak vysoký, své oči a vlasy jsem si nechal ve svých barvách.

Proč jsem sem přišel? Chtěl jsem mít jistotu, chtěl jsem si získat Hyacinthovo srdce už teď, abych měl jistotu, že se se mnou spřátelí. Ani jsem nevěděl proč. Pravda byla, že jsem nad tím moc nepřemýšlel, prostě jsem to chtěl. Obrázek jeho jako

sedmnáctiletého mladíka mi utkvěl v hlavě, přistihl jsem se každou noc, jak si ho připomínám, jako kdybych se nemohl dočkat, až vyroste. Což ano... Znělo to trochu divně, ale když jste Bůh, čas a věk pro vás neexistuje, roky vám splývají dohromady. A tahle připomínka mě hnala, abych sem šel už teď s krycí historkou. Nechtěl jsem, aby král odhalil mou identitu. Možná by si myslel, že chci jeho syna jako oběť nebo ho unést, nebo že je to nějaká zkouška, ale já chtěl, aby si mě Hyacinthus sám oblíbil. Nechtěl jsem, aby se mi podvolil ze strachu, protože jsem Apollón, který, když nebude po jeho, zničí celou Spartu.

Ne, chtěl jsem, aby mě měl rád. Když jsem nahlédl do budoucnosti a krása jeho sedmnáctiletého já mi popletla hlavu, netušil jsem ještě, co přesně to znamená a že z toho vykvete něco tak hlubokého, co jsem ještě nikdy nepoznal.

„Tvůj otec tě sem poslal, protože se o tebe bojí, že?“ řekl král a já přikývl. „Proč zrovna sem?“

„O vaší laskavosti se zpívají písně,“ pověděl jsem a sklonil před ním hlavu. Vypadal, že ho má slova potěšila. „Můj otec se bojí, že by se mohla vojska dostat až do hradu a zabít mne. Proto jsem byl poslán sem.“

Amycles si mě zamyšleně prohlížel. „Jako králi mi je poctou přivítat zde mladého prince,“ usmál se a já mu úsměv opětoval. „V tom případě s tebou pošlu služebnou, aby se o tebe

postarala, dobrá?“ Znovu jsem kývl.

Za chvíli už mě chodbami paláce vedla stroze ustrojená žena. Nebyla ošklivá, ale rozhodně nepatřila ani mezi ty nejhezčí. Měla blondáté vlasy, vyšisované sluncem, až byly téměř bílé, svázané kravskou kůží.

Uvedla mě do jednoho z pokojů, kde byla velmi jednoduchá postel. Okno nabízelo výhled na pole olivovníků a kdesi v dálce moře. Posadil jsem se a pohlédl na služebnou. Uklonila se a odešla. Ocitl jsem se sám.

Zamyšleně jsem se zahleděl z okna. Co si asi teď říkají na Olympu, když jsem jen tak zmizel bez toho, abych někomu něco řekl? Myslím, že Artemis něco tušila, ale ostatní ne...

Myšlenkami jsem zabloudil k Daphne. Byla to žena, kterou jsem nejvíc miloval. Říční nymfa, která nějakou dobu byla služebnicí mé sestry. A pak mě ten zmetek Eros proklál šípem lásky. Byla to vyvolaná láska, ale i tak to láska byla. Nemohl jsem být s Daphne, protože tu Eros proklál šípem, který byl opakem lásky. Nesnášela mě tak moc, jak to jen šlo. Když jsem ji pronásledoval, za což mohla moje posedlost vyvolaná Erosem, prosila Gaiu, aby ji proměnila ve vavřínový strom. A ona to udělala.

Když jsem ji dostihl, už z ní byla jen kůra. Zničilo mě to, i když to byla falešná láska, ne taková, ke které bych měl dojít

sám.

V tu dobu jsem vymyslel Vavřínový věnec.

„Kdo jsi?“ Prudce jsem sebou trhl a otočil hlavu, z myšlenek mě dostal až devítiletý hoch, který stál ve dveřích a upíral na mě modrofialové oči. Otočil jsem se k němu čelem a prohlédl si ho. Hyacinthus měl pořád dětské rysy, ale byl... krásný, přesně jak si mysleli, že bude. Měl velké oči, kudrnaté hnědé vlasy ještě nebyly tak dlouhé, vlnily se mu u uší, měl tmavší pokožku od pobytu na slunci. Na sobě měl bílý chitón, ozdobený zlatavým vyšíváním. Ruce měl malé, ale elegantní.

„Ehm, jsem princ z vedlejšího království. Jmenuji se Teucer – *Lukostřelec*. U mě doma je válka, tak mě otec poslal sem.“ Pokrčil jsem rameny, ale cítil jsem, jak se mi chvěje hlas. Nejspíš za to mohlo to, že jsem se až moc vcítil do dětského těla. Nemohl jsem přece být z Hyacinthovy krásy tak unešený.

Chlapec se usmál a já měl pocit, že pod tím pohledem taju, což bylo nemožné vzhledem k tomu, že jsem Bůh slunce. Došel ke mně a opřel se o postel. „Moc mě těší, já jsem Hyacinthus. Chceš provést po paláci?“

Ukázalo se, že hnědovlasý chlapec měl několik sourozenců, mezi jeho nejbližší patřila Polyboea a Cynortas. Ale Hyacinthus se nijak nezdržoval tím, že by mi je představoval. Chytl mě za ruku, aby mě mohl táhnout za sebou, a já okamžitě pocítil